

Aki a lepra elleni harcra tette fel az életét

[II. évfolyam 13. szám](#) | Meta - Feminens

2020. március 26.

„Ideje a jómódban élők kevély, dölyfös hozzáállását levetkőzni, és felismerni, hogy mindannyian védtelenek vagyunk” – mondja Riskóné Fazekas Márta, a magyar Lepramisszió vezetője.

Gacsályi Sára riportja a Mandiner hetilapban.

„Óriási, elgondolkodtató, megrendítő figyelmeztetést kapott a világ. Most esélyünk van ráébredni arra, hogy az emberiség egy, és nem csak a világ másik felén élő nyomorult kerülhet nehéz helyzetbe – mondja a koronavírus kapcsán Riskóné Fazekas Márta, aki negyvennégy éve foglalkozik a világ egyik legrégebb, mégis a mai napig pusztító betegségével, a leprával. – Ideje a jómódban élők kevély, dölyfös hozzáállását levetkőzni, és felismerni, hogy mindannyian védtelenek vagyunk.”

Márta református teológushallgató korában, huszonkét évesen látott meg egy egyetemi felhívást: a Nemzetközi Lepramisszió viszonylag friss hazai különítménye hirdette munkáját. *„Elmentem az előadásra, és a mai napig látom magam előtt azokat a képeket, amelyeket mutattak. Ott és akkor elhívást kaptam, csatlakoztam a szervezethez”* – idézi fel a kezdeteket a magyar Lepramisszió vezetője.

Már-már furcsának hat 2020-ban a lepra gyógyításáról, pláne pusztításáról beszélgetni Európa közepén. Mégis szükséges, ugyanis a mai nap is minden második percben diagnosztizálnak egy leprabeteget – a legtöbb helyen pedig, hasonlóképpen ahhoz, ahogyan évezredekkel ezelőtt tették, izolálják és megbélyegzik az érintetteket, akiknek segísre lenne szükségük. *„Kint az számít igazságnak, amit az emberek az őseiktől tanultak, nem az, amit valamelyik nyugati egyetemen tudományosan alátámasztanak”* – mondja Márta. Szervezetük egy tavaly elindított projektje éppen ezen igyekezett segíteni azzal, hogy a kongói keresztény közösségek vezetőit és aktív tagjait tanítják, rávilágítva előttük a tényre, hogy mások eltaszítása, közösségből való kirekesztése mennyire nem krisztusi cselekedet. *„Rengeteg visszajelzés érkezett arról, hogy felnyílt az emberek szeme, és ez az, amiből igazán építkezni tudunk. Ők már hívívőink, a változás elindítói lehetnek.”*

Változásra pedig szükség van, több fronton is. A gyógyult betegek többsége arról számol be, hogy a kítaszítottaságot a legnehezebb elviselni, a lelki terhek még a testi nyomorúságnál is nagyobbak – holott egy leprabeteg hatalmas szenvedéseket élhet át. Megoldás már évtizedekkel ezelőtt született: kombinált gyógyszerekkel és egyszerűbb műtétekkel emberi életek, családok menthetők meg. Már persze ha az orvosság eljut a betegekig, és be is szedik. *„A misszió túlterhelt orvosainak egyik legnagyobb feladata az, hogy megértessék az emberekkel, mik azok a gyógyszerek, és miért kell beszélni őket. Nehéz ez egy olyan közegben, ahol sosem láttak még tablettákat, és nincs időfogalmuk. Nem könnyű ezt itthonról elképzelni, de gondoljunk csak bele, mennyire lehetetlen ezeket az embereket annyival elrendezni, hogy vegyenek be naponta fél szem gyógyszert. A gyógyulás kulcsa már a kezünkben van, de amíg halljuk a szervezetben, hogy egy-egy beteg a tyúkrok elé szórja a tablettáit, még tudjuk, hogy van min dolgozni.”*

A nemzetközi szervezet harminckét országban működik. Filozófiájuk szerint a háttérországoknak megfelelő anyagi feltételeket kell teremteniük ahhoz, hogy segíteni tudjanak a távoli, nyomorban tengődő területeken. Mivel a szervezet 146 éve működik, már *„kitermelte saját utánpótlását”*, illetve összetett rendszert dolgozott ki arra, hogy a feladatok túlnyomó többségét az adott szükségben lévő országban élőkkel végeztesse el. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a kolkatai klinikán helyi orvosok gyógyítanak, Kongóban a helybéliek fúrják a kutakat, és az új kórházi blokkokat is az ott élők építik fel. Már abban az esetben, ha az anyagi háttérrel a támogatóországok biztosítani tudják – mert nekünk *„csak”* ennyi a feladatunk.

És hogy miért érdemes, miképp lehet egy ilyen szolgálatot évtizedeken át végezni? *„Mert a kis dolgok nagyságát mindennap meglátja az ember. Csupa hepienddel van dolgunk, mert meggyógyulnak az emberek, javul az életminőségük, családok menekülnek meg a széthullástól. Mi produktív, ha nem ez?”*

Ha támogatná a magyar Lepramisszió munkáját, további információkat a www.lepramisszio.hu oldalon talál.

A szerző az Egy.hu főszerkesztője.

Címlapkép: Ficsor Márton